Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 18

KOVAS – BALANDIS

2012

Turinys

Žmonės dažnai klausia, kiek kainuoja Aplinkraštis. Jis duodamas NEMOKAMAI, nes už jį moka šv. Juozapas. Vis dėlto šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie įvairiausiais būdais padėtų jam plėsti Jėzaus karalystę: materialine pagalba, platindami religinę literatūrą, malda ar kitais gerais darbais. Kad šventasis Dievo Sūnaus Globėjas galėtų toliau tęsti savo didį darbą, reikia kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

Vienintelė reikmė

Kai žmogus baigia kalbėtis su kitais, mintyse jis pradėta kalbėtis su savimi apie tai, kas jam labiausiai rūpi. Tas pokalbis skirtingo amžiaus žmonių yra skirtingas. Karšinčiaus kitoks nei jauno žmogaus, ieškančio gėrio – nei mylinčio blogį.

Žmogaus, tikrai ieškančio tiesos ir gėrio, vidinis pasikalbėjimas pamažu tampa pokalbiu su Dievu, ir tada žmogus visuose reikaluose nustoja ieškoti savęs ir darytis visa ko centru. Visuose dalykuose jis pradeda ieškoti Dievo. Vietoj egoizmo ateina meilė Jam ir sieloms. Tai vadinama vidiniu gyvenimu.

Vienintelė reikmė, apie kurią Jėzus kalbėjo Mortai (plg. Lk 10, 42), yra klausyti Dievo žodžio ir pagal jį gyventi. Taip suprastas vidinis gyvenimas yra daug gilesnis ir reikalingesnis nei mokslinis, meninis ar politinis. Visose srityse yra mokslininkų ir politikų, kurie neturi vidinio gyvenimo. Jie atsiduoda mokslams arba kitiems užsiėmimams tarsi Dievo nebūtų. Vienatvės akimirkomis jie nebendrauja su Juo. Gal jie ir ieško kažko gero bei teisingo, bet taip ribotai ir neatsiejamai nuo egoizmo ir puikybės, kad galima suabejoti, ar jų pastangos iš viso duos vaisių amžinybei. Dauguma neperžengia išorinio užsiėmimo lygmens. Ar jų siela remiasi kažkuo aukštesniu nei savimi? Ar jie gyvena iš Dievo? Atrodo, kad ne.

Tai įrodo, kad vidinį gyvenimą, sielos gyvenimą su Dievu, teisėtai galima vadinti „vienintele reikme", nes tik per Jį siekiama galutinio tikslo – išganymo. Išganymo negalima atsieti nuo pažangos siekiant šventumo, kadangi ši pažanga yra išganymo kelias.

Yra nemažai galvojančių, kad svarbu būti tik išgelbėtam! Nereikia būti šventam! Aišku, kad mes neprivalome būti stebuklus darantys šventieji arba tapti Bažnyčios paskelbtais šventaisiais. Bet kad būtume išgelbėti, turime eiti išganymo keliu, ir tai yra šventumo kelias: danguje bus tik šventieji, nesvarbu, ar jie tiesiogiai po mirties įėjo ten ar juos dar reikėjo valyti skaistykloje. Niekas neįeis į dangų neapvalytas nuo bet kokios klaidos ir kaltės. Net mažiausia kaltė turi būti atitaisyta, kad siela per amžius regėtų Dievą, kad matytų tokį, kokį Jis pats save mato, ir mylėtų taip, kaip Jis pats save myli.

Vidinis gyvenimas siekiant Dievo ir gyvenant iš Jo, yra

vienintelė reikmė. Norint būti šventam, nereikia nei išsilavinimo, nei išorinio aktyvumo. Užtenka giliu būdu gyventi iš Dievo. Tai mums rodo pirmųjų amžių šventųjų pavyzdžiai. Kai kurie iš jų buvo vergai ir vargšai. Tą patį rodo šv. Pranciškaus ir šv. Arso klebono gyvenimai. Jie visi giliai suprato Išganytojo žodį: „Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo gyvybei?" (Mt 16, 26) Jei žmogus gali paaukoti tiek daug, norėdamas išgelbėti savo kūno gyvybę, kuri pagaliau vis tiek nugrims į mirtį, kiek jis turėtų aukoti, kad išgelbėtų sielos gyvybę, kuri yra amžina? „Kuo žmogus galėtų išpirkti savo gyvybę?" – klausia Jėzus (Mt 16, 26). „Reikia tik vieno" (Lk 10, 42). Kad žmogus išgelbėtų savo sielą, reikia tik vieno: klausytis Dievo žodžio ir pagal jį gyventi. Tai „geriausioji dalis" (Lk 10, 42), kuri iš ištikimos sielos nebus atimta, net jeigu ji prarastų visa kita.

Tai, kas čia pasakyta, galiojo visuomet. Bet šiandien vidinio gyvenimo klausimas aktualesnis nei anksčiau, kadangi dauguma žmonių atsiskyrė nuo Dievo ir pabandė kurti socialinį gyvenimą be Jo. To rezultatas dabartiniame pasaulyje akivaizdus. Svarbiausi žmonijos reikalai įgavo naują ir tragišką aspektą, nes atskirti nuo Dievo, jie veda į moralinę ir kitokias bėdas, kurios yra blogiau negu niekas. Galų gale žmogus supranta, kad pagaliau turės apsispręsti: už ar prieš Dievą. Tai pagrindinis vidinio gyvenimo klausimas. „Kas ne su manimi, tas prieš mane", – sako Viešpats (Mt 12, 30).

Tokiu būdu visi moksliniai ir socialiniai siekiai, nors vieni kitiems ir prieštarautų, sueina į žmogaus vidinio ryšio su Dievu klausimą. Jeigu žmogus nebenori atlikti savo pareigos Tam, kuris jį sukūrė ir yra jo galutinis tikslas, tada jis pats sukuria savo religiją. Jis sukuria religiją iš mokslo, ideologijos, socialinio teisingumo, žmogiškojo idealo arba paprasčiausiai iš savo egoizmo. Nusigręžęs nuo aukščiausios realybės, žmogus bando spręsti klausimus, kurie be jos negali būti išspręsti, ir nebegrįžta į pagrindinį dalyką – sielos ryšį su Dievu. Ypač per paskutiniuosius šimtmečius galima matyti mokslo arba ideologijos pretenzijas būti kažkuo panašiu į religiją. Ir komunizmas, ir socializmas (taip pat ir Europos Sąjungos ideologija), panašiai kaip naujosios religijos, bandė išdėstyti mokslinę moralę ir teisingumą paversti kulto objektu, taip

suklaidindami žmonių širdis. Todėl iki šiol žmonės ieško išeities ir rojaus be Dievo. Jeigu jie skirtų tiek pastangų vidiniam gyvenimui, greitai taptų šventi ir tada visuomenė pasveiktų. Bet jų tikslas yra žmogaus sudievinimas, o ne meilė Dievui.

Greta žmogaus sudievinimo – apoteozės, eina didžiuliai nusikaltimai netgi žmogiškumui ir negalėjimas išbristi iš šiuolaikinės krizės. Tai rodo, kas yra žmogus be Dievo. Ryšiai tarp žmonių ir tarp tautų tampa vis sudėtingesni, kadangi interesai nebekyla aukštyn, jie leidžiasi tik žemyn, ir tai logiškai veda į konfliktus. Priešingai, Viešpats mums sako: „Pirmiausia ieškokite Dievo Karalystės ir jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta" (Mt 6, 33). Nepaisyti šio Kristaus mokslo, vadinasi, dirbti nuosmukiui. „Jei Viešpats nestato namo, veltui triūsia tie, kurie jį stato. Jei Viešpats nesaugo miesto, veltui budi sargai" (Ps 127, 1). Jeigu gyvenimas nebesiveržia prie Dievo ir vietoj Dievo žmogus ieško savęs, tada jis pamatys, kad pradėjo eiti neįmanomu keliu, kuris veda į nieką, į nepakenčiamą betvarkę ir vargą. „Kas ne su manimi, tas prieš mane, ir kas su manimi nerenka, tas barsto" (Mt 12, 30). Faktai tai patvirtina.

Iš to išplaukia, kad religija tik tada yra veiksmingas ir tikroviškas atsakymas į aktualius klausimus, jeigu ji yra su visu gilumu įgyvendinta religija, o ne kažkokia pigi, paviršutiniška ceremonija ar tik lupų malda. Be vidinio gyvenimo, be dažno ir intymaus bendravimo su Dievu nėra tikros įgyvendintos religijos.

Gavėnia nėra tik tuščių pratybų laikas, po kurio vėl galima grįžti į ankstesnę padėtį. Ji yra laikas atstatyti vidiniam gyvenimui sieloje, nauja pradžia. Būtų labai naudinga jau gavėnios pradžioje atlikti gerą sąžinės sąskaitą ir išpažintį. Tada gavėnia būtų atgailos ir pasiryžimų įgyvendinimo bei įpročių formavimo laikas. Jeigu mes po to, pavyzdžiui, per didžiąją savaitę, vėl atliktume gerą išpažintį, tikrai gautume galimybę atnaujinti savo gyvenimą. Nepadarykime klaidos praleisdami beveik visą gavėnios laiką veltui ir ją atsimindami tik pabaigoje. Gavėnios nauda būtų sunaikinta.

Bažnyčia visuomet kviečia gavėniai tinkamoms trijų rūšių pratyboms: maldai, pasninkui, išmaldai.

Reikia tvarkyti savo maldos gyvenimą: atlikti ryto, vakaro maldą, trumpąją maldą, melstis prie stalo, kalbėti Rožančių. Siela

turės didelės naudos ir iš trumpos mąstymo maldos. Per gavėnią yra draudžiami triukšmingi pasilinksminimai, pvz., šokiai, kad ji tikrai būtų susikaupimo, mąstymo apie Dievą, aukštesnius tikslus, gyvenimo atnaujinimo laikas. Per gavėnią atsimename Kristaus kančias dėl mūsų nuodėmių. Pasilinksminimai nedera prie nuodėmių supratimo ir atgailos. Gavėnia taip pat yra laikas tikėjimui gilinti skaitant, kadangi mums reikia orientacijos.

Pasninko sąvoka apima ne tik tikrąjį pasninką Pelenų trečiadienį ir Didįjį penktadienį, bet taip pat kiekvieną apsimarinimą, pvz., kovą su malonumų ieškojimu ir blogais įpročiais kaip antai rūkymu, nesaikingu alkoholio vartojimu ar nesaikingu valgymu. Bet naudinga ne tik kovoti su tuo, ką draudžia Dievo įsakymai, bet taip pat daryti bent truputį daugiau nei privaloma. Apsimarinimas stiprina mūsų silpną valią ir padaro mus tinkamus dorybei ir kitiems aukštesniems siekiams.

Kaip išmaldą galima suprasti taip pat bet kokį artimo meilės darbą. Gyvenimas nebus atnaujintas, jei nebus tvarkomi ryšiai su žmonėmis. Laikas užbaigti nesutarimus, pradėti žiūrėti, ko reikia padėčiai šeimoje pagerinti. Ypač kreipkime dėmesį į dalykus, kurie atrodo smulkmeniški, bet iš tikrųjų yra labai reikalingi. Smulkmenomis galime išgydyti daug žaizdų arba daug ką sugadinti. Žmonių bendravimas, ypač šeimoje, susideda iš smulkmenų.

Visi šie darbai yra aukos. Jeigu mes per gavėnią nieko neaukotume, tada ji būtų nieko verta. Malonios ydos traukia žemyn, aukos – aukštyn. Ar mes galime to nejausti? Bet auka nėra sportas. Sujunkime savo aukas su gera intencija: pvz., aukokimės už tuos, kuriuos mylime, už šeimą, nusidėjėlių atsivertimą, pašaukimus, Bažnyčios atnaujinimą Šv. Dvasioje ir t. t.

Ir šiais metais yra galimybė dalyvauti rekolekcijose. Rekolekcijų vienatvė labai padeda sugrįžti į vienintelę reikmę. Gyvenimo triukšmas dažnai neleidžia eiti gilyn.

Jūsų Kristuje

kun. Josef Persie

Krikščioniška dienotvarkė ir gyvenimo tvarka[1]

Jeigu iš tikrųjų nori gyventi krikščioniškai, laikykis tokios dienotvarkės ir gyvenimo tvarkos:

1. Iš ryto atsibudęs, iš karto paženklink save šventojo Kryžiaus ženklu ir paaukok Dievui ateinančią dieną. Atėjus metui keltis, greitai atsikelk ir padoriai apsirenk, dievobaimingai galvodamas apie šventąją Dievo akivaizdą. Tada pamaldžiai ir, jei įmanoma, atsiklaupęs, sukalbėk **ryto maldą**. Eik į savo dienos darbus mažų mažiausiai atlikęs trumpą ryto maldą. Viskas priklauso nuo Dievo palaiminimo. Taip pat kasdien apsilankyk, jei leidžia sąlygos, **šventosiose Mišiose**. Negali būti geriau panaudoto laiko.
2. Darbščiai ir sąžiningai atlik savo **luomo pareigas**. Pirmiausia čia turi pasireikšti tikroji dorybė. Dažnai atnaujink gerą intenciją[2], ypač jeigu darbas sunkus ir nemalonus; tai duoda naujų jėgų ir padaugina nuopelnus. Venk **tinginystės**, nes ji yra visų ydų pradžia. „Melstis ir dirbti“ – toks tebūna tavo šūkis.
3. Niekada nesisėsk prie **stalo**, prieš tai ir po to nepasimeldęs Tam, iš kurio ateina kiekviena gera dovana. Valgydamas būk saikingas ir kuklus.
4. Krikščionis gali sau leisti reikalingą **poilsį**, bet tinkamu metu ir tinkamu būdu, ne siautulyje arba pavojingoje bendrijoje. Taip pat ir poilsyje turi jausti Dievo baimę.
5. **Santykiuose** su kitais būk draugiškas ir mandagus. Ypač saugokis beširdiškų ir netinkamų kalbų. Piktas liežuvis nužudo sielą.
6. **Kentėjimus ir priešingumus** laikyk ypatingomis savo dangiškojo Tėvo malonės dovanomis. Juos pakelk kantriai ir vienydamasis su savo Išganytojo kančia; tada jie bus

[1] Išversta iš Joseph Deharbes, *Grosser Katholischer Katechismus*, Regensburg, 1906.
[2] T. y. intencija padaryti viską iš meilės Dievui ir Jo garbei.

turtingiausio palaiminimo ir neapsakomos šlovės danguje šaltinis.

7. Dažnai ir vertai priimk **šventus sakramentus**. Jei atsitiko nelaimė ir padarei sunkią nuodėmę, tada nedelsdamas sužadink tobulą gailestį ir skubėk per atgailos sakramentą vėl sutvarkyti savo sąžinę.
8. Tegul tavo širdies rūpestis būna **sekmadienius ir švenčių dienas** pašventinti pamaldumo ir artimo meilės darbais.
9. Prieš atsiguldamas ilsėtis, niekada nepraleisk pamaldžios **vakaro maldos ir sąžinės sąskaitos**. Jeigu esi labai pavargęs, geriau pasimelsk trumpiau, bet pamaldžiai. Garbingai nusirenk, apsišlakstyk švęstu vandeniu ir bandyk užmigti melsdamasis arba su kitomis maldingomis mintimis.

Apie labiausiai mums patinkantį palinkimą[1]

Šis apmąstymas galėtų mums padėti per gavėnią pradėti gyvenimo reformą.

I. Vengiame pažinti tą palinkimą

Palinkimas, kuris mums labiausiai patinka, ne visada yra tas, kuris mumyse viešpatauja, bet tas, kurį labiausiai mylime, kuriam daugiausia pataikaujame. Suprantame, kad jis mus valdo, bet nenorime jo pažinti, ir jeigu jį kas nors mums nurodytų, mes tokį žmogų laikytume savo priešu. Nenorime matyti to palinkimo, kad nereikėtų, kaip sako Pranašas, save priversti jo atsisakyti. Tokie buvo anie begėdžiai vyrai, norėję atimti Susanos nekaltybę. Jie abu slėpė savo širdyje begėdiškus jausmus. Atitraukę akis nuo dangaus,

[1] Ištrauka iš Jean Chapuis knygos *Kiekvienos metų dienos apmąstymai*, p. 74.

nenorėjo nė pažinti savo jausmų bjaurumo. Jiems terūpėjo vien tik Susanos skaistumas. Taip ir mes darome, jei stengiamės slėpti savo palinkimus. Ko geidžiame, tą vadiname dailiu, gražiu; ko norime, tai sau leidžiame. Jeigu nori pažinti savo palinkimą, atsimink visus savo poelgius, lygindamas juos su Dievo valia, šventųjų gyvenimu ir tik tada galėsi spręsti apie save ir savo palinkimą.

II. Su tuo palinkimu kovojame nerūpestingai

Nors mes aiškiausiai matome, jog reikia kovoti su tuo palinkimu, bet kadangi tas aiškus mūsų priešas yra mūsų numylėtas bičiulis, su juo kovojame neryžtingai. Užtenka mažiausio blogo palinkimo pasipriešinimo, ir mes tuoj liaujamės kovoti. Elgiamės kaip tas ligonis, kuris priima tik skanius, nors ir visai nenaudingus sveikatai vaistus, tarsi norėdamas pritaikyti sveikatą prie gomurio, o ne gomurį prie sveikatos. Koks nedovanotinas mūsų apsileidimas! Reikia drąsiai pulti savo priešą, drąsiai su juo kovoti, sekti kiekvieną jo judesį. Jei ne, tai mes patys pakliūsime į jo nagus ir dėl vieno nedrąsaus savo žingsnio iš jo sulauksime tūkstančio žaizdų. Blogai priešą puolame, nes patys norime būti nugalėti; blogai priešui spiriamės, nes bijome jį nugalėti.

III. Abejojame, ar nugalėsime savo blogą palinkimą

Įsivaizduojame nesuskaitomą daugybę visokiausių sunkumų, patys įsikalbame silpnumą. Nepaisydami Dievo malonės pagalbos, imame abejoti galima pergale, manydami, kad paskiau bus lengviau nugalėti. Tuo tarpu labai abejotina, kad toji pergalė ateis, kadangi Dievo malonė mumyse kas kartą vis labiau silpsta ir mūsų valia tampa ne tokia palanki Dievo valiai. Pulkime prie savo Išganytojo, kuris dėl mūsų išliejo savo kraują ir dabar nori mums padėti. Ko mes laukiame? Kodėl patys save apgaudinėjame? Tai mūsų pačių išganymo dalykas, kurį lengvai galime prarasti dėl visų labiausiai mylimo palinkimo.

„Apipjaustykite savo surambėjusias širdis.“ (Įst 10, 16)

Katalikų charizminis atsinaujinimas[1]

Kun. Scott Gardner

CHARIZMINĖS IDĖJOS IR KATALIKŲ MOKYMAS: PALYGINIMAS

Bet kokios praktikos ar tikėjimo ortodoksiškumas galiausiai priklauso ne nuo to, ką asmuo apie tai mano, ar ką kunigas, vyskupas ar net popiežius, mokydamas kaip privatus teologas, sako; tai priklauso nuo Bažnyčios Magisteriumo. Nuolatinis popiežių ir Susirinkimų mokymas per visą 2000 metų istoriją nustatinėja, ar tam tikras įsitikinimas yra katalikiškas ar ne. Tai, kad liberalieji katalikai neigia šį svarbiausią faktą, yra pagrindinis Bažnyčios krizės veiksnys, todėl dabar galima rasti charizmininkų, besilaikančių tokių įsitikinimų, kurie prieš 50 metų būtų sukėlę jiems nemažai problemų su Bažnyčios institucija.

Siekiant aiškiai suvokti, kas yra negerai CCR, būtina katalikų mokymo šviesoje išnagrinėti pagrindinius jo principus. Nors išsami teologinė judėjimo analizė peržengia šio straipsnio galimybių ribas, bus aptarta keletas svarbiausių punktų, o tai turėtų paraginti kompetentingus teologus toliau jį studijuoti.

Nors CCR yra didžiulis, nenusakomas, sąmoningai netikslus doktrinos požiūriu, tačiau iš gausios prieinamos literatūros galima išvesti tam tikrus konkrečius jo principus. Šių principų negali sąmoningai laikytis visi charizmininkai ar net daugelis jų, tačiau jie randami – tiesiogiai ar netiesiogiai – jų raštuose.

Fenomenalistinės idėjos

Fenomenalizmas, kurio šaknys yra švietimo epochoje (XVIII a.), yra pagrindinis charizminio judėjimo veiksnys. *Katalikų enciklopedija* taip apibrėžia fenomenalizmą:

Fenomenalizmas reiškia minties sistemą, kuri susijusi su regimybe.

---

[1] Straipsnis pirmiausia publikuotas 1998 m. kovo mėn. žurnale *Angelus*. Straipsnio tęsinys. Pradžia 16 *Aplinkraščio* numeryje.

Tačiau terminas paprastai yra susiaurinamas ir reiškia tam tikras teorijas, kurios teigia, kad:

1. Nėra kitokio pažinimo, išskyrus reiškinių pažinimą, – paneigiamos žinios apie medžiagą metafizine prasme.

2. Visos žinios yra fenomenalios – paneigiamas daiktas iš savęs ir teigiama, kad visa tikrovė yra tiesiogiai ar refleksyviai susijusi su sąmone.

Taigi charizmininkui atrodo, kad niekas tikrai „nepažįsta" Dievo, kol Jo *nepatyrė* sąmoningai, t. y. kol neturėjo jutiminės „Jo Dvasios" veikimo patirties (dažniausiai emocinės, kartais atvirai fizinės, kaip *glosolalijos*, kalbėjimo kalbomis, atveju). Iš tiesų dvasinė patirtis pranoksta viešąjį apreiškimą ir 2000 metų Magisteriumą tokiais klausimais kaip ekumenizmas (žr. toliau), ir tai tik vienas pavyzdys.

Charizmininkams pats reiškinių, tariamai identiškų tikrosioms charizmoms ankstyvojoje Bažnyčioje, buvimas šiandien įrodo jų dievišką kilmę. Svarbu patirtis, o ne tokie protu pagrįsti klausimai, kaip antai: kam reikalingas 2000 metų laiko tarpas? ar ši patirtis tikrai yra ta pati, kaip Šventajame Rašte aprašyti reiškiniai? ar „Dvasia" veda mus į pilnavertiškesnį katalikišką gyvenimą ar į apostazę? Charizmininkų nesugebėjimas „ištirti dvasių" [Jn 4, 1] gali būti jų pavojingiausias apsirikimas, nes velnias *gali* daryti stebuklus, kurie pamėgdžioja antgamtinius reiškinius, kylančius iš Dievo.

Iš tiesų CCR nariai radikaliai atmeta intelektą. Charizminėje literatūroje, kai kalbama apie pirmuosius „dvasinio augimo" etapus, dažnai vartojamas posakis „18 colių nuosmukis iš galvos į širdį". „Ne tiek svarbu pažinimas protu, svarbiau pažinimas širdimi. Pirmasis yra teologinis, o pastarasis yra dvasinis."[1] Kaip nurodyta anksčiau, toks „širdies pažinimas", šilti, jaukūs jausmai Dievui visiškai nėra dvasiniai; jie yra tik emociniai, fiziniai! Šie charizminiai „dvasiniai rašytojai" nuvertina protą, lyg Dievas nebūtų jo davęs žmogui: „Intellectum Tibi Dabo" (Ps 31).

---

[1] Kun. John Hampsch, CMF, *Jaudinanti Biblija*, *SCRC Vision* (Los Andželas, 1993).

Net sakramentai nėra apsaugoti nuo subjektyvios charizminio fenomenalistinio proto minties apie malonę. Katalikai žino, kad sakramentai teikia malonę *ex opere operato*, neatsižvelgiant į teikėjo arba gavėjo dvasinę būklę. Žinoma, gavėjai gali būti nevienodai pasiruošę gauti malonių, bet malonė yra gaunama nepaisant subjektyvaus teikėjo ir gavėjo nusiteikimo. Charizmininkui viskas, kas dvasiniame gyvenime nesuteikia subjektyvios „paguodos" ar emocijų, nėra galiojanti „tikėjimo patirtis", vadinasi, neteikia malonės.

Ištrauka iš kunigo charizmininko straipsnio apie „gydančius sakramentus" taip paaiškina išpažintį:

„Per Susitaikymo sakramentą gauname išgijimą atleidimo forma *ir didesnį atsparumą pagundai. Štai kodėl, atlikę gerą išpažintį, jaučiamės daug geriau.*"[1]

Net Šventoji Komunija neapsaugota nuo tokio subjektyvaus vapaliojimo:

„Kai priėmę Komuniją meldžiatės, aš siūlau jums įsivaizduoti į jus besiskverbiančius gydančios šviesos spindulius, sklindančius iš konsekruotos ostijos, kurią ką tik priėmėte."[2]

Fenomenalistui, kaip ir charizmininkui, objektas neegzistuoja atskirai nuo subjekto. Logiškas kraštutinumas yra sąmonės santykis su savimi. Todėl nesunku suprasti, kodėl šiuolaikinė religija, Vatikano II Susirinkimo katalikybė, tapo, pasak kai kurių kaltinimų, save garbinančio žmogaus religija.

Gnostinės tendencijos

Įvairios gnosticizmo formos vargino Bažnyčią šimtmečius. Jos skiriasi detalėmis, tačiau centrinis, esminis jas vienijantis faktorius yra tariamai egzistuojančios „slaptos žinios", arba *gnosis*, kurios padaro jas gavusius tikrais ir vieninteliais tikinčiaisiais, kurie tikrai skirti dangui. Charizmininkams šios žinios tampa Dievo patirtimi per vidines ar išorines apraiškas „Jo Dvasios", kuri tuos keistus

---

[1] Kun. Dave Schwarz su Sandra Perior, *Gydantys sakramentai* (1994).
[2] Ten pat.

reiškinius patiriančius asmenis padaro „tikrais tikinčiaisiais“ (žr. anksčiau pateiktą citatą apie „krikštą Dvasioje“).

Ekumenizmas

Charizminė fenomenalistinė filosofija sukėlė įdomių padarinių ekumenizmo srityje. Charizmininkams „Katalikų Bažnyčia Vatikano II Susirinkime įsipareigojo visada eiti ekumenizmo keliu...“[1] Faktas, kad nekatalikai turi bendrą charizminę patirtį nepriklausydami Bažnyčiai, tariamai įrodo eretiškų jų sektų teisėtumą. Šis požiūris yra tikras fenomenalizmas: Dievo Dvasia charizminiams katalikams sukelia reiškinį „x“; reiškinys „x“ taip pat yra protestantų sektoje „y“; todėl protestantų sektos „y“ tikėjimas toks pat tikras kaip ir charizminių katalikų. Tai, kad ir mažiausiai patyręs elementarios logikos studentas galėtų atremti šį klaidingą silogizmą, neturi jokios reikšmės problemai spręsti charizminiu požiūriu, nes logika priklauso „proto žinių“, o ne „širdies žinių“, kuria jie giriasi dėl savo patirties, kategorijai.

Kaip matyti iš šios ilgos citatos, charizmininkai mano, kad abipusė, patirtimi paremta labdarybė yra krikščionių vienybės principas:

„Tuo tarpu visa Bažnyčia, tiek dvasininkai, tiek pasauliečiai, turi susiimti ir atsiliepti į šį mandatą siekti vienybės unikaliu būdu, tai pasakytina ir apie Katalikų charizminio atnaujinimo vadovus, nes *tiek mūsų Sekminių atsinaujinimo ištakos, tiek Dievo veikimas atsinaujinime yra ekumeniniai.* Atsinaujinimas turi ekumeninį matmenį, kuris nėra *atsitiktinis, bet jo pobūdžio dalis.*“ Taigi charizminis atsinaujinimas dažnai apibūdinamas kaip ekumeninės malonės Bažnyčiai.

Čia labai naudingi trys šiuolaikinės istorijos punktai. Praėjusio šimtmečio pabaigoje, kai popiežius Leonas XIII ragino katalikus melstis už atsinaujinimą Šv. Dvasioje [*sic*], daugelis evangelikų protestantų godžiai jo ieškojo Šv. Dvasioje. Antra, Vatikano II Susirinkimo ekumeninė esmė buvo pagrindinė sudedamoji dalis Sekminių, dėl kurių visa Katalikų Bažnyčia meldėsi prieš Sekmines

---

[1] Popiežius Jonas Paulius II, *Ut Unum Sint*, † 3.

ir per Susirinkimą. Trečia, kai 1960-ųjų pabaigoje tarp katalikų prasidėjo sekmininkiškas atsinaujinimas, tas pats atsinaujinimas per krikšto Dvasią, charizmos ir abipusis tarnavimas bei meilė... [buvo] tuo pat metu paliudyti kitų bažnytinių bendruomenių krikščionių visame pasaulyje...

„Raktas į sėkmę yra tikra abipusė lyderių [protestantų ir katalikų charizmininkų] pagarba. Kai katalikų charizmininkų, evangelikų sekmininkų ir nekonfesinių protestantų bendruomenių vadovai *priima vienas kitą papildančių tikėjimų pagrįstumą*, tai yra geras pamatas. Fakto, *kad tikėjimas į Jėzų Kristų ir Krikštas leidžia mums tapti [sic] broliais ir sesėmis Kristuje ir kartu Jo kūno nariais*, vieningas pripažinimas yra pagrindas kurti santykius, paremtus pasitikėjimu, pagarba ir draugyste. Yra tiesioginis ryšys tarp tokio pamato, tvirtų asmeninių santykių ir bet kokios ekumeninės akcijos sėkmės [išskirta].“[1]

Katalikai žino, kad tikra krikščionių vienybė bus pasiekta sugrąžinus visus klystančiuosius į vieną tikrąją Bažnyčią, kurią įkūrė ir kuriai vadovauja Kristus ir kurią valdo Jo vikaras žemėje – Romos popiežius. Bažnyčios vienybė yra pagrįsta objektyvia tiesa, kurią saugo ir skelbia popiežiaus institucija, esanti Bažnyčios vienybės principas. Tie, kurie neturi tikėjimo vienybės ir bendrystės su Bažnyčia, yra, objektyviai kalbant, eretikai dėl pirmojo ir schizmatikai dėl pastarojo punkto. Kol jų susiskaldymas išlieka, nenutrūkstama Bažnyčios Tradicija, objektyviai kalbant, atskiria juos nuo išgelbėjimo.

„Be to, Mes pareiškiame, Mes skelbiame, Mes nustatome, kad išganymui absoliučiai būtina, jog kiekviena žmogiška būtybė būtų pavaldi Romos popiežiui.“[2]

Popiežius Pijus XII savo didingoje enciklikoje *Mystici Corporis* išdėsto priešingą charizminei poziciją:

---

[1] Kevin Ranaghan, *Ekumenizmas ir katalikų charizminis atsinaujinimas šiandien*, *ICCRS: Palazzo della Cancelleria*, (Vatikanas, 1996 m. liepos-rugpjūčio mėnesiai).

[2] Popiežius Bonifacas VIII, *Unam sanctam*.

„Kristus, – kalba apaštalas, – yra Bažnyčios kūno Galva.“ Jeigu Bažnyčia yra kūnas, tai ji turi būti, pasak Šv. Rašto žodžių: „mes, tiesa, daugelis esame vienas kūnas Kristuje“, kažkas vieninga, nedaloma. Tačiau ji turi būti ne tik vieninga ir nedaloma, bet ir apčiuopiama bei regima, kaip šviesaus atminimo Mūsų pirmtakas Leonas XIII konstatuoja savo enciklikoje *Satis Cognitum*: „Kadangi Bažnyčia yra kūnas, tai ji yra ir akimis matoma.“ Todėl nutolsta nuo dieviškosios tiesos tas, kuris įsivaizduoja Bažnyčią taip, tarsi jos nebūtų galima nei jausti, nei matyti, tarsi ji būtų, kaip tvirtinama, tik kažkas „pneumatiška“, kas daugelį krikščionių bendruomenių, tikėjime viena nuo kitos skirtingų, šiuo nematomu ryšiu jungtų draugėn.“[1]

Kalbėdamas apie vienos Bažnyčios narius, tas pats šventas popiežiaus sako:

„Bažnyčios nariai iš tikro yra tik tie, kurie, priėmę atgimimo sakramentą, išpažįsta tikrąjį tikėjimą ir nėra atsiskyrę nuo kūno bendruomenės arba nėra kompetentingos Bažnyčios vyresnybės nuo jo atskirti. „Nes, – sako apaštalas, – mes visi buvome pakrikštyti vienoje Dvasioje, kad sudarytume vieną kūną, visi – žydai ar graikai, vergai ar laisvieji.“ Taigi kaip tikroje tikinčiųjų bendruomenėje yra tik vienas Viešpats ir vienas Krikštas, taip gali būti tik vienas tikėjimas, ir dėl to tą, kuris atsisako priklausyti Bažnyčiai, pagal Viešpaties žodžius reikia laikyti stabmeldžiu ar viešuoju nusidėjėliu. Dėl šios priežasties tie, kurie dėl tikėjimo ar vadovybės yra vienas nuo kito atsiskyrę, negyvena nei šiame kūne, nei jo dieviškąja Dvasia.“[2]

Taigi katalikams reikia pripažinti, kad nėra tikėtina, jog tarp protestantų būtų tikrų charizminių reiškinių. Jeigu šie tikri reiškiniai egzistuotų, jie būtų aiškiai išskirtiniai, o ne įprastiniai, ir turėtų tik vieną galutinį tikslą – atversti protestantus į katalikybę. Todėl, net jei tikri charizminiai reiškiniai nebūtų pagrindas tikrajai vienybei tarp katalikų ir protestantų, mintis, kad tokie įtartini reiškiniai kaip

---

[1] Popiežius Pijus XII, *Mystici Corporis*. Žr. *Bažnyčios Mokymas*. I kn., nr. 129.
[2] Ten pat, nr. 134.

dabartiniai gali būti apgaulingos ir taikios „vienybės“ tarp skirtingų tikėjimų pagrindas, yra aiškiai nekatalikiška ir rodo netikėjimą tų, kurie taip galvoja.

Protestantizmas

Matant CCR ekumenines protestantiškas šaknis, nieko neturėtų stebinti, kad charizmininkų mąstymas yra aiškiai palinkęs į protestantizmą. Vienas iš protestantizmo požymių yra teiginys *sola scriptura* (vien Šventasis Raštas), pvz., asmeninis Šventojo Rašto aiškinimas remiantis „Šventosios Dvasios įkvėpimu“. Šios problemos šaknys slypi charizmininkų tipiškame protestantiškame Tradicijos, kaip Apreiškimo šaltinio, atmetime. Kaip matyti iš šių citatų, charizmininkai nuoširdžiai skleidžia šį pavojingą mokymą:

„ ...Charizminio atsinaujinimo judėjimo pagrindas... yra Šventasis Raštas. Trumpi Šv. Rašto skaitymai yra neatskiriama maldos susirinkimų dalis... Mano patirtis rodo, kad Rašto troškulys yra vienas iš šių laikų didžiųjų palaiminimų... Tačiau man akivaizdu, kad tie, kurie nori užmegzti asmeninius santykius su Dievu, turėtų bent susipažinti su šia knyga... Šventoji Dvasia, Rašto įkvėpėja, įkvėpk mums meilę Tavo žodžiui. *Vesk mus prie ištraukų, kurios bus veiksmingiausios [sic] mūsų gyvenime* ir į vis didesnį Tėvo ir Sūnaus pažinimą [išskirta].“[1]

„Šimtmečius šventieji laikėsi vieningos nuomonės, kad glaudžiai jungiantis su Dievu maldoje, Dievui atsiranda galimybė glaudžiai susijungti su mumis ir suteikti mums savo dieviškos išminties... Kai mes Komunijoje susivienijame su Dievu, Jis susivienija su mumis. Tačiau taip pat teisingi ir kiti dalykai: jei mes atversime savo širdis Jo šventam žodžiui, įkvepianti maldinga tikėjimo, vilties ir meilės patirtis užlies mūsų sielas... Asmeniui vis labiau ir labiau suvokiant, kad „raidė užmuša, bet Dvasia teikia gyvybę“ (2 Kor 3, 6), Šventoji Dvasia veda pamaldžią sielą į bet kurios duotos ištraukos vidinę šerdį. Net jei asmuo tiksliai nežino

---

[1] Andy O'Neill. *Charizmatiško išgydymo galia*: Andy O'Neill asmeniniai liudijimai. (Cork, Airija, 1985): Mercier, ištrauka iš Eoin Ó Riain, *Šv. Rašto charizma*.

teisingo ištraukos aiškinimo, pamaldus skaitytojas turėtų pasikliauti Dvasia, ir Ji suteiks įžvalgą teisingai ją taikyti... Gal mūsų problema ta, kad mes *per daug skaitome Dievo žodį, bet per mažai jį išgyvename.* Yra didelis skirtumas tarp ištraukų įsiminimo ir biblinio mąstymo „Dievo mintimis“ (1 Kor 2, 11). Yra skirtumas, kai Šventasis Raštas tavo galvoje yra sausas kaip dulkės ir kai jis tavo širdyje skleidžia sielą jaudinančius įkvėpimus.“[1]

Katalikai žino, kad Šventojo Rašto aiškinimas priklauso ne pavieniam skaitytojui, bet Bažnyčiai, kuriai tikrai vadovauja Šventoji Dvasia. Ištrauka iš Tridento Susirinkimo paaiškina šį principą, ir bausmės, pažadėtos tiems, kurie laikosi šio eretiško tikėjimo ir praktikos, turėtų bent jau pristabdyti charizmininkus:

„Be to, siekdamas pažaboti įžūlius protingus asmenis, Sinodas skelbia, kad nė vienas, kuris remiasi savo nuomone tikėjimo ir moralės klausimuose, sudarančiuose krikščioniškosios doktrinos pagrindus, ir kad nė vienas, kuris iškreipia Šventąjį Raštą pagal savo supratimą, tenedrįsta aiškinti minėto Šventojo Rašto priešingai negu Šventoji Motina Bažnyčia, kurios pareiga yra spręsti apie tikrąją Šventojo Rašto prasmę ir aiškinimą, ar netgi priešingai vieningam Bažnyčios Tėvų nutarimui, net jei tokio pobūdžio interpretacijoms niekada nebūtų lemta išvysti šviesą. Tegul apie tuos, kurie tam prieštaraus, praneš jų ordinarai ir tegul jie bus baudžiami pagal įstatymus.“[2]

Šis mokymas buvo patvirtintas Tridento Susirinkimo Tikėjimo išpažinime ir dogminėje konstitucijoje apie Vatikano I Susirinkimo katalikų tikėjimą[3].

Antikvariškumas

Bendra liberali tendencija yra apsimesti, kad norima grįžti prie ankstyvosios Bažnyčios praktikų. Liuteris, Husas ir daugybė eretikų naudojosi šia gudrybe, siekdami paslėpti savo naujoves. Katalikai

---

[1] Hampsch, *loc. cit.*

[2] Kaip cituojama Denziger, *op. cit.,* † 786.

[3] Ten pat, 995 ir 1788.

žino, kad ankstyvosios Bažnyčios tikėjimas buvo visiškai ortodoksiškas ir kad Bažnyčios liturginės formos ir praktikos vystėsi natūraliai (ne evoliucijos būdu!) ta kryptimi, kai Bažnyčios kulto išorinė forma tinkamiausiai išreiškia vidinį tikėjimą. Taigi tariamasis išaugimas į šventąją liturgiją, priimtą prieš Vatikano II Susirinkimą, buvo ne išsivystymas, bet teisėti organiniai liturgijos pokyčiai, kurie suteikė didesnį išorinį iškilmingumą Dievybės garbinimui.

Popiežius Pijus XII nagrinėjo šią klaidą, plačiai pasireiškusią jau jam valdant:

„Nėra nei išmintingas, nei pagirtinas noras beatodairiškai atstatyti viską, kas buvo anksčiau. Pavyzdžiui, būtų neteisingas noras vietoj altoriaus atkurti senovės formos stalą, pašalinti iš liturgijos juodą spalvą, o iš mūsų bažnyčių paveikslus ir statulas; reikalauti krucifiksų, kurie neatspindi skaudžių dieviškojo Atpirkėjo kentėjimų."[1]

Tiems, kurie teigia, kad charizmos ankstyvojoje Bažnyčioje įrodo jų tinkamumą (ar net reikalingumą) šiandien, katalikai gali atsakyti, kad vienas dalykas neišplaukia iš kito. Charizmos tarnavo labai konkrečiam tikslui labai konkrečiu laiku – suteikti impulsą jaunai Bažnyčiai plisti po visą pasaulį. Kaip sako popiežius Pijus XII:

„Savo krauju Jis įsteigė Bažnyčią, bet Sekminių dieną sustiprino ją iš dangaus jai derama jėga. Iškilmingai įvedęs jau anksčiau savo vietininku numatytą apaštalų kunigaikštį į savo pareigas, Jis įžengė į dangų. Po to Jis, sėdėdamas Tėvo dešinėje, panoro savo sužadėtinę apreikšti ir paskelbti regimai, siaučiant didelei audrai, ugninių liežuvių pavidalu atėjusia Šventąja Dvasia. Viešpats Kristus viešosios veiklos pradžioje juk buvo Amžinojo Tėvo apreikštas per Šventąją Dvasią, nusileidusią ir pasilikusią ant Jo kūnišku balandžio pavidalu. Taip ir dabar, prieš pradedant apaštalams eiti šventąsias Evangelijos skelbimo pareigas, Jis siuntė iš dangaus savo Dvasią,

---

[1] Popiežius Pijus XII, *Mediator Dei*.

kuri juos palietė ugniniais liežuviais, tarsi Dievo pirštu nurodydama jų antgamtinę pasiuntinystę ir antgamtines Bažnyčios pareigas.“[1]

Kaip minėta anksčiau, šios išorinės Šventosios Dvasios apraiškos baigėsi Bažnyčiai pasiekus moralinį visuotinumą. Noras grįžti prie praktikos, kuri buvo tinkama ankstesniems laikams ir niekada neturėjo tapti įprasta, yra tikras antikvariškumas. Kaip jau buvo nurodyta, Tradicijos nepaisymas, kaip teigė Augustinas jau minėtoje citatoje apie charizmas, yra protestantų bruožas – taip pat kaip ir šio nepaisymo pateisinimas, kuris yra pagrįstas „įkvėptu“ kiekvieno charizmininko Biblijos skaitymu.

Neteisingos idėjos apie Bažnyčią

Apie jos misiją

Charizmininkai tvirtina, kad Bažnyčios misija yra šlovinimas: „*Šlovinimas yra Bažnyčios raison d'être*“ (buvimo priežastis).“[2] Nors šlovinimas tikrai ir neabejotinai yra tai, ką žmonės, vadovaudamiesi teisingumu, yra skolingi savo Kūrėjui, vargu ar jis gali būti priežastis, *sine qua non,* dėl kurios Kristus įsteigė savo Bažnyčią. Priešingai, mūsų Viešpats neįsteigė Bažnyčios, kad parūpintų sau gerbėjų klubą, Jis įkūrė ją tam, kad galėtų nuolat vykdyti savo Atpirkimo darbą iki laikų pabaigos, kaip Vatikano I Susirinkimo Tėvai paaiškina savo pirmoje dogminėje konstitucijoje apie Kristaus Bažnyčią (*Pastor aeternus*):

„*Amžinasis mūsų sielų ganytojas ir vyskupas* (1 Pt 2, 25), *siekdamas išganingą atpirkimo darbą padaryti nepertraukiamą,* panoro sukurti Šventąją Bažnyčią, kurioje kaip gyvojo Dievo namuose visi tikintieji būtų sujungti vieno tikėjimo ir meilės ryšiu [išskirta].“[3]

---

[1] Popiežius Pijus XII, *Mystici Corporis*. Žr. *Bažnyčios Mokymas*. I kn., nr. 144.
[2] Andy O'Neill, *Charizmatiško išgydymo galia*: *Andy O'Neill asmeniniai liudijimai*. (Cork, Airija, 1985): Mercier, ištrauka iš Eoin Ó Riain, *Šlovinimo charizma*.
[3] Kaip cituojama Denziger, *op. cit.*, † 1821.

Šis Bažnyčios Magisteriumas ryžtingai prieštarauja neteisingai charizmininkų Bažnyčios misijos sampratai ir sugriauna visą ekumeninį judėjimo pamatą.

Nors neabejotina, kad galutinis visų išorinių Švenčiausiosios Trejybės veiksmų tikslas yra padidinti Dievo šlovę, artimiausias Bažnyčios įkūrimo tikslas yra pritaikyti Atpirkimo vaisius žmogui. „Žmonių pašventinimas perteikiant tiesą, įsakymus ir Kristaus malonę, yra tiesioginis Bažnyčios tikslas.“[1]

Objektyviai kalbant, Dievo šlovė dėl šios priežasties tampa dar didesnė; subjektyviai kalbant, žmogus dėl to nori šlovinti Jį dar karščiau. Šis subjektyvaus ir objektyvaus supainiojimas yra CCR bruožas ir jo šaknys slypi fenomenalizme.

Apie jos neklystamumą

Charizmininkų teiginys, kad charizmos, nepaisant to, kad jos nepasireiškė beveik 2000 metų, yra esminės Bažnyčios misijai (žr. ankstesnį tekstą), yra tiesioginis išpuolis prieš Bažnyčios neklystamumą, vieną iš esminių jos požymių. Šis neklystamumas yra Mūsų Viešpaties pažado Petrui (Mt 16, 18) išdava. *„Bažnyčiai, Jėzaus Kristaus įsteigtai, yra duota išlikti amžinai, bent jau su savo pagrindinėmis savybėmis“*[2] (pabraukta). Ši doktrina garantuoja tik tai, kad Bažnyčia išliks amžinai, bet neatmeta to, kad didesnė jos dalis bus sunaikinta. Visgi tai turi būti laikoma neesminiu vykdant dieviškąją misiją.

Bažnyčios neklystamumas kyla iš jos buvimo galutine religija, kuri negali užleisti savo vietos kitai. Kad galėtų atlikti savo dieviškąją misiją [kuri, kaip žinome iš Apreiškimo, bus įvykdyta], ji turi išlaikyti visus esminius elementus, būtinus šiai misijai atlikti[3].

Taigi kiekvienas Bažnyčios aspektas, kuris nėra esminis ir visuotinis (bent jau savo pobūdžiu), nėra svarbus Bažnyčios misijai

---

[1] Ludwig Ott, *Katalikų dogmos pagrindai*, Patrick Lynch, vert. ir red. James Canon Bastible, (Rockford: TAN Books, 1974), p. 275.

[2] Abbe A. Boulenger, *La Doctrine Catholique*, (Lionas: Libraire Catholique, 1906). NB: Visi šio darbo vertimai yra rašytojo.

[3] Ten pat.

įvykdyti. Charizmos neabejotinai yra toks aspektas, todėl jos nėra esminės Bažnyčios misijai, ir jų neapsaugo Jos neklystamumas. Iš tiesų charizmininkų teigimas, kad charizmos yra ypatingos ir esminės, yra, kaip anksčiau nurodyta, Jos neklystamumo principo puolimas; nes jei esminis Bažnyčios elementas buvo išnykęs beveik 2000 metų, mūsų Viešpaties pažadas yra melas.

Apie jos Magisteriumą

Mūsų Viešpats Jėzus Kristus įkūrė regimą Bažnyčią, kuri yra viena, šventa, katalikų ir apaštalinė. Jis pasakė savo apaštalams, pirmiesiems vyskupams: „Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones“ (Mt 28, 19), „Kas jūsų klauso, manęs klauso“ (Lk 10, 16). Magisteriumas, arba Bažnyčios Mokymo tarnyba, yra neklystantis, kai:

a) popiežius kalba *ex katedra,* ar visuotinis Susirinkimas, susivienijęs su popiežiumi, padaro galutinį pareiškimą dėl tikėjimo ir dorovės,

b) įprasti popiežiaus, susirinkimo ar vyskupo nutarimai atitinka jau įsigalėjusius neklaidingus mokymus.

Magisteriumo klausimas yra svarbiausias visai šiuolaikinės Bažnyčios krizei, nes liberalai mano, kad jie gali neatsakingai panaikinti 20 amžių katalikų Mokymą pagal šiuolaikinių dvasininkų užgaidas. Prie šio kriterijaus charizmininkai būtinai pridėtų „asmeninį Šventosios Dvasios įkvėpimą“.

Galima dažnai girdėti kalbas apie skirtumus tarp „ikisusirinkiminio mokymo“ ir „posusirinkiminės“ teologijos, moralės vystymosi. Turi būti nedviprasmiškai pasakyta, kad popiežius ar Susirinkimas negali – dieviškąja garantija – vienašališkai panaikinti anksčiau apibrėžto neklaidingo Bažnyčios Magisteriumo. Kartojame, tai nėra klausimas apie tai, kaip kas mano, kokia turi būti katalikybė; priešingai, neklaidingas katalikų Mokymas yra istorinis faktas, visiškai nepriklausomas nuo asmens „įkvėpimo“, nesvarbu, ar jis yra popiežius, kardinolas, vyskupas, kunigas, dvasininkas ar pasaulietis. Popiežius Pijus XII sako:

„Kartu su pozityviosios teologijos šaltiniais [Šv. Raštu ir Tradicija] Dievas savo Bažnyčiai davė gyvąjį Magisteriumą, kad jis

nušviestų ir išaiškintų tai, kas tikėjimo depozite glūdi tik miglotai ir numanomai. Šį tikėjimo depozitą mūsų dieviškasis Atpirkėjas patikėjo autentiškai aiškinti ne kiekvienam tikinčiajam ir net ne teologams, bet vien tik Bažnyčios Magisteriumui."[1]

---

[1] Popiežius Pijus XII, *Humani generis*. Žr. *Bažnyčios Mokymas*. IV kn., nr. 321.

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Marija Vinovska. MAKSIMILIJONO KOLBĖS PASLAPTIS (Biografija)

Knygoje aprašomas lenko pranciškono, Nekaltosios Riterijos (*Militia Immaculatae*) įkūrėjo kun. Maksimilijono Kolbės gyvenimas. Vaikystėje apsireiškusi Švč. Mergelė Marija visam amžiui pavergė jo širdį. Besąlygiškai vykdydamas Jos, o per Ją ir Dievo valią, tėvas Maksimilijonas pasirinko apaštalavimą per spaudą. Lenkijoje ir Japonijoje jis įkūrė Nekaltosios miestus (*Nepokalianovą ir Mugenzai no Sono*), kur vienuoliai spausdino katalikiškus leidinius. 1941 m. kunigas buvo žiauriai nukankintas nacių koncentracijos stovykloje, kai pasisiūlė numirti vietoj pasmerkto šeimos tėvo. 1984 m. jis paskelbtas šventuoju. Lietuviškas knygos leidimas skiriamas Maksimilijono Kolbės 70-osioms mirties metinėms paminėti.

Minkštas viršelis, 144 p. Kaina 16 Lt.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas. AUKSINĖ KNYGA

XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

Knygų serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios Magisteriumo tekstais

Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir pasiūlė jų sprendimą. Pirmosios knygos skaitytojas daug sužinos apie Bažnyčios įsteigimą ir konstituciją bei jos reikalingumą išganymui, taip pat apie tai, kaip popiežiai iki Vatikano II Susirinkimo vertino ekumenizmo judėjimą.

I knyga. Apie Bažnyčią
Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.

II knyga. Bažnyčia ir liberalizmas
Kietas viršelis, 220 p. Kaina 21 Lt.

III knyga. Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą
Kietas viršelis, 239 p. Kaina 21 Lt.

IV knyga. Modernizmas
Kietas viršelis, 332 p. Kaina 25 Lt.

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Pijus Aleksa. DIEVAS IR ŽMOGUS. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti

Lietuvoje išleistas pirmą kartą; apima daugelį religinio gyvenimo aspektų ir šiuolaikinių dorovinių problemų; skaidrus turinys; yra abėcėlinė dalykinė rodyklė; aiškus suskirstymas; didelis šriftas, patogu skaityti; paprasta ir aiški kalba.

Kietas viršelis, 670 p. Kaina 55 Lt.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)

Detali teologinė ir liturginė naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir naujųjų Mišių tekstas.

Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.

Šveicarijos fondas „Už Gyvybę". MIRJAM... KODĖL TU VERKI? Moterų kančios po aborto

Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.

Šv. Vincentas Lerinietis. PRIMINIMAS

Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Arkivysk. Marcel Lefebvre. ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS

Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kun. Juozas Lomanas. QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais

Rinkinyje pateikti interviu ir brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

80 p. Kaina 3 Lt.

Kun. Karl Stehlin. MILITIA IMMACULATAE

Knygelė supažindina su šv. Maksimilijono Kolbės įsteigtu *Militia Immaculatae* (MI) judėjimu: jo atsiradimu, istoriniu vystymusi, tikslais ir jų įgyvendinimo būdais. Pateikiami originalūs įstatai ir tėvo Maksimilijono pastabos, skirtos MI.

32 p. Kaina 7 Lt.

Tėvas Emanuelis. TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ

Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.

AUKŠTYN ŠIRDIS. Katalikų maldos ir giesmės

Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.

Jean Chapuis. KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI

Naujuosius liturginius metus VŠĮ „Laetitia“ leidybinis projektas „Už Tradiciją“ pradėjo jėzuito Jeano Chapuis knyga „Kiekvienos metų dienos apmąstymai“. Skaitytojui gali kilti klausimų: kam reikalinga beveik prieš 100 metų parašyta knyga? ar šiandienos žmogui tebėra svarbūs dalykai, kuriais domėtasi anksčiau?

Tačiau amžinosios tiesos nekinta. Žmogus visada mąstė ir mąsto apie gyvenimo prasmę, gyvybę ir mirtį, dangų ir pragarą, dorybę ir nuodėmę, pašaukimą ir pareigas. Norint augti dorybėje bei šventume ir tobulinti sielą, reikėtų praktikuoti kasdienę mąstymo maldą. Pradedančiajam tai ne visuomet lengva. Jis klausia: kaip mąstyti? apie ką mąstyti kasdieną? Jeano Chapuis knygoje pateikta medžiaga kiekvienos metų dienos ir didesnių švenčių apmąstymams. Tekstai iliustruoti citatomis iš Šv. Rašto, šventųjų mintimis. Atlikti mąstymo maldą padės paprasta ir lengvai suprantama šv. Pranciškaus Saleziečio mąstymo maldos metodika, pateikta knygos pradžioje.

Kietas viršelis, 575 p. Kaina 35 Lt.

Numatoma išleisti

Serijos „BAŽNYČIOS MOKYMAS“

V knyga „Švč. Mergelė Marija išganymo darbe“

VI knyga „Apie liturgiją“ (Serija bus tęsiama.)

Gavėnios įpareigojimai

I. Per gavėnią draudžiama dalyvauti pasilinksminimuose (pvz., šokiuose).

II. Pasninkas ir susilaikymas:

1. Bažnyčia **įsako** laikytis **pasninko ir susilaikymo nuo mėsiško valgio**:
- Pelenų trečiadienį,
- Didįjį penktadienį.[1]

2. Bažnyčia **įsako** laikytis **susilaikymo**:
- visais kitais metų penktadieniais (išskyrus I klasės privalomas šventes),
- Lietuvoje pagal seną tradiciją Kūčių dieną (net sekmadienį).

3. **Pasninko** įsakymas reiškia, kad galima iki soties valgyti tik vieną kartą per dieną. Be šio pagrindinio valgio leidžiama vieną ar du kartus lengvai užkąsti. Laikotarpyje tarp šių valgymų valgyti negalima, leidžiama gerti vandenį, vaistus, alų, vyną, kavą, arbatą, sultis, bet ne pasotinančius gėrimus (pieną, šokoladą, buljoną).

4. Laikytis **pasninko** privalo visi katalikai, baigę 18 metus iki pradėtų 60 metų. Nuo pasninko atleidžiami:
- ligoniai, silpnai besijaučiantys,
- nėščios ir žindančios moterys,
- tą dieną dirbantys sunkų fizinį ar protinį darbą, ilgai keliaujantys pėsčiomis.

5. **Susilaikymo** įsakymas draudžia valgyti žinduolių ir paukščių mėsą bei jos produktus, pvz., buljoną. Leidžiama valgyti žuvį, kiaušinius, pieno produktus, jūros gėrybes, taip pat vartoti gyvulinius taukus valgiui gaminti.

6. Laikytis **susilaikymo** privalo visi katalikai, baigę 14 metus. Nuo susilaikymo atleidžiami (išskyrus per Pelenų dieną, Didįjį penktadienį ir Kūčias):
- visi atleistieji nuo pasninko,
- negalintys pasirinkti maisto, turintys valgyti tai, kas duodama (svečiai, krikštynų ar laidotuvių pietų dalyviai, vargšai, vaikai ir pan.).

---

[1] Mes **patariame** (šio patarimo nesilaikymas nėra nuodėmė) laikytis pasninko ir susilaikymo nuo mėsiškų valgių:
- visais gavėnios penktadieniais (per I klasės šventes tik susilaikoma),
- metų ketvirčio dienomis,
- Visų Šventųjų, Kalėdų, Sekminių ir Marijos Nekaltojo Prasidėjimo švenčių išvakarėse (išskyrus sekmadienius).

Liturginis kalendorius

Kovas

1 d. K – Eilinė diena – III klasė. *Kunigų ketvirtadienis.*
2 d. P – Gavėnios metų ketvirčio diena – II klasė. *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis. Privalomas susilaikymas nuo mėsiškų valgių, patariamas pasninkas.*
3 d. Š – Gavėnios metų ketvirčio diena – II klasė. *Nekaltosios Marijos Širdies šeštadienis.*
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
4 d. S – **II gavėnios sekmadienis** – I klasė.
5 d. Pr – **Šv. Kazimieras, išp., pirmasis Lietuvos globėjas** – Lietuvoje I klasė (šventė dėl pirmos klasės sekmadienio perkelta į pirmadienį).
6 d. A – Eilinė diena – III klasė; šv. Perpetuos ir Felicitos, kankinių, minėjimas.
7 d. T – Eilinė diena – III klasė; šv. Tomo Akviniečio, išp. ir Bažn. mok., minėjimas.
8 d. K – Eilinė diena – III klasė; šv. Dievo Jono, išp., minėjimas.
9 d. P – Eilinė diena – III klasė; šv. Pranciškos Romietės, našlės, minėjimas.
10 d. Š – Eilinė diena – III klasė; šv. Keturiasdešimties Kankinių minėjimas.
11 d. S – **III gavėnios sekmadienis** – I klasė.
12 d. Pr – Eilinė diena – III klasė; šv. Grigaliaus I, pop., išp. ir Bažn. mok., minėjimas.
13 d. A – Eilinė diena – III klasė.
14 d. T – Eilinė diena – III klasė.
15 d. K – Eilinė diena – III klasė.
16 d. P – Eilinė diena – III klasė.
17 d. Š – Eilinė diena – III klasė; šv. Patriko, vysk. ir išp., minėjimas.
18 d. S – **IV gavėnios sekmadienis** – I klasė.
19 d. Pr – **Šv. Juozapas, Švč. M. Marijos Sužadėtinis ir visuotinės Bažnyčios globėjas** – I klasė.
20 d. A – Eilinė diena – III klasė.
21 d. T – Eilinė diena – III klasė; šv. Benedikto, abato, minėjimas.
22 d. K – Eilinė diena – III klasė.
23 d. P – Eilinė diena – III klasė.
24 d. Š – Eilinė diena – III klasė, šv. Gabrieliaus, arkangelo, minėjimas.
25 d. S – **I Kančios sekmadienis** – I klasė.
26 d. Pr – **Apreiškimas Švč. M. Marijai** – I klasė (šventė dėl pirmos klasės sekmadienio perkelta į pirmadienį).
27 d. A – Eilinė diena – III klasė; šv. Jono Damaskiečio, išp. ir Bažn. mok., min.
28 d. T – Eilinė diena – III klasė; šv. Jono Kapistrano, išp., minėjimas.
29 d. K – Eilinė diena – III klasė.
30 d. P – Eilinė diena – III klasė; Švč. M. Marijos Septynių skausmų minėjimas.
31 d. Š – Eilinė diena – III klasė.

Balandis

1 d. S – **II Kančios arba Verbų sekmadienis** – I klasė.
2 d. Pr – **Didžiosios savaitės pirmadienis** – I klasė.
3 d. A – **Didžiosios savaitės antradienis** – I klasė.
4 d. T – **Didžiosios savaitės trečiadienis** – I klasė.
5 d. K – **Viešpaties Vakarienės ketvirtadienis (Didysis ketvirtadienis)** – I klasė. *Kunigų ketvirtadienis.*
6 d. P – **Viešpaties Kančios ir Mirties penktadienis (Didysis penktadienis)** – I klasė. *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis. Privalomas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.*
7 d. Š – **Didysis šeštadienis** – I klasė. *Nekaltosios Marijos Širdies šeštadienis.*
8 d. S – **Prisikėlimo sekmadienis (Velykos)** – I klasė.
9 d. Pr – **Pirmadienis Velykų oktavoje** – I klasė.
10 d. A – **Antradienis Velykų oktavoje** – I klasė.
11 d. T – **Trečiadienis Velykų oktavoje** – I klasė.
12 d. K – **Ketvirtadienis Velykų oktavoje** – I klasė.
13 d. P – **Penktadienis Velykų oktavoje** – I klasė.
14 d. Š – **Baltasis šeštadienis** – I klasė.
15 d. S – **Baltasis sekmadienis, Velykų oktava (Atvelykis)** – I klasė (Dievo Gailestingumo šventė).
16 d. Pr – Eilinė diena – IV klasė.
17 d. A – Eilinė diena – IV klasė; šv. Aniceto, pop. ir kank., minėjimas.
18 d. T – Eilinė diena – IV klasė.
19 d. K – Eilinė diena – IV klasė.
20 d. P – Eilinė diena – IV klasė.
21 d. Š – Šv. Anzelmas, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
22 d. S – **II sekmadienis po Velykų** – II klasė.
23 d. Pr – Lietuvoje: **Šv. Jurgis, kank.**, antrasis Lietuvos globėjas – II klasė.
24 d. A – Šv. Fidelis Sigmaringietis, kank. – III klasė.
25 d. T – Šv. Morkus, evangelistas – II klasė. Didžiosios litanijos (Kryžiaus diena).
26 d. K – Šv. Kletas ir Marcelinas, popiežiai ir kankiniai – III klasė.
27 d. P – Šv. Petras Kanizijus, išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
28 d. Š – Šv. Kryžiaus Paulius, išp. – III klasė.
29 d. S – **III sekmadienis po Velykų** – II klasė.
30 d. Pr – Šv. Kotryna Sienietė, merg. – III klasė.

DIDŽIOJI SAVAITĖ
Gailestingumo Motinos koplyčioje Kaune

Verbų sekmadienis

10.00 Verbų šventinimas ir dalijimas, po to – giedotinės šv. Mišios.

Didysis ketvirtadienis

19.00 Paskutinės vakarienės Mišios.
Po pamaldų – budėjimas prie Švč. Sakramento, tyli adoracija iki 21.00 val.

Didysis penktadienis

18.00 Kryžiaus kelias.
19.00 Didžiojo penktadienio liturgija.

Didysis šeštadienis

9.00 Adoracija iki 19.45 val.
20.00 Velykų vigilija.

Velykų sekmadienis

10.00 Viešpaties prisikėlimas (procesija), po to – Velykų šv. Mišios

REKOLEKCIJOS

Pagal šv. Ignacą

Vyrams: liepos 2–7 d.
Moterims: liepos 16–21 d.

Marijinės rekolekcijos

Liepos 30 – rugpjūčio 4 d.

Rekolekcijos vyks Kaune, Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1. Norinčius dalyvauti rekolekcijose, prašome kreiptis į priorato kunigus:
tel. (8–37) 345357; 8–618–12953 arba el. paštu prioratas@fsspx.lt

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katechezė.

Šiokiadieniais:

I – V 7.15 Šv. Mišios* / 18.15 Rožančius (IV 18.00 Švč. Sakramento adoracija) / 19.00 šv. Mišios.
VI 8.15* / 9.00 šv. Mišios.

Nuo kovo mėn. pamaldos vakare prasidės viena valanda vėliau.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8–618–12953.

Išpažintį galima atlikti iki Rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį – iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku, paprašius kunigo.

Šiauliai

Šv. Juozapo namai

Tilvikų g. 12

Sekmadieniais:

16.30 Rožančius.
17.00 Giedotinės šv. Mišios.
Išpažintį galima atlikti iki 16.50 val.

Ketvirtadieniais 18.30 Rožančius.

Galima susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų. Tel: 8–618–12953.

Paremkite *katalikų* Tradiciją Lietuvoje!

Mūsų veiklos ateitis Lietuvoje priklauso ir nuo jūsų pagalbos. Pagal Lietuvos Respublikos įstatymus, gyventojai turi teisę pervesti iki 2 proc. pajamų mokesčio sumos Lietuvos vienetams, turintiems teisę gauti paramą. Jūs galite be jokių papildomų išlaidų paremti mūsų veiklas, skirdami mums dalį mokesčių.

Tai galite padaryti keliais būdais:

1. Užpildykite šiame Aplinkraštyje prisegtą prašymo formą (įrašykite savo vardą, pavardę, asmens kodą ir pasirašykite) ir pristatykite į savo apskrities VMI (valstybinės mokesčių inspekcijos) skyrių.
2. Nuvykę į savo apskrities VMI skyrių, patys užpildykite FR0512 formą.
3. Paprašykite savo darbovietės buhalterę, kad ji užpildytų ir išsiųstų FR0512 formą.
4. Užpildykite ir išsiųskite FR0512 formą internetu. Kaip tai padaryti, sužinosite apsilankę VMI svetainėje www.vmi.lt (žr. el. paslaugos→el. deklaravimas).

Mūsų rekvizitai:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas
Įmonės kodas: 192021983
Sąskaitos numeris: LT44 7290 0000 0170 0223
AB „Citadele“ bankas

Teatlygina Dievas!

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT–45320 Kaunas
Tel: (8–37) 345357
Tel./Faksas: (8–37) 749563
Mob.: 8–618–12953
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Interneto svetainė: www.fsspx.lt
Mūsų sąskaitos AB „Citadele“ banke:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas:
a. s.: LT44 7290 0000 0170 0223 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“:
a. s.: LT71 7290 0000 0170 0222 (knygoms)
Mūsų darbus remiate jūs. Dėkojame!